

Hadvezetőségünk biztonsági intézkedései.

Félhivatalosan közlik: A mind nagyobb dimenziókat öltő világháború az abban első-sorban szerepet játszó hatalmakra azt a feladatot hárítja, hogy minden védekezési probléma megoldásával foglalkozzanak, melyek egy hosszú háború előre nem látható esélyei között is megadják a meglepetések elleni bizosságnak azt az érzetét, amely a mi hadviselésünk allag gondolatának az erőlyes offenzívák következetes keresztülviteléhez szükségesek. Ennélfogva a dunai vonalon régen tervezett és a mozgósítási előintézkedések keretében már előre elkészített erődítési munkálatok vétetnek foganatba, amelyek biztosítani fogják a folyó főátkelési pontjait, ezek között a két fővárost. A monarchia mindkét államának lakossága, amely olyan férfiúi elszántsággal vette fel a küzdelmet, bizonyára helyeselni fogja ezt az elhatározást. Ugyanaz a gondolat érlelte ezt meg, amely 1870-ben a poroszokat Berlin megerősítésére indította, az a gondolat, hogy nagy célokért küzdő nemzeteknek a szívós védekezésére is készen kell állniok, s hogy offenzívánk csak akkor nyugszik biztos alapon, lehet gondtól ment és frissen tetterős, ha készen állunk a sikeres védelemre is. Idáig szól a félhivatalos közlés a közönség megnyugtatására. Informált helyen szerzett felvilágosítás alapján megállapíthatjuk, hogy itt tulajdonképpen egy, már a béke idején készült mozgósítási intézkedések keretében előkészített rendszabállyal van dolgunk és, hogy a tervezett erődítési munkálatoknak egyáltalában nincsen aktuális jelentőségük, hanem gondos és előrelátó hadvezetőségünknek egy olyan intézkedése, amelyet a teljes biztonság időpontjában óhajt végrehajtani, éppen abból a célból, hogy annak riasztó hatása a polgárságra ne legyen és hogy a munkálatok kellő alapossággal nyugodtan legyenek elvégezhetők. Kiemelendő különösen az a találó példa, hogy 1870-ben a poroszok is megerősítették Berlint, holott bizonyára nem volt semmi okuk tartani a porosz főváros veszélyeztetésétől. A Duna vonalán régen tervezett erődítési munkálatok végrehajtása egy feltétlenül helyeslendő intézkedés, mert ha minden okunk és teljes bizalmunk is meg van arra, hogy a háborúból diadalmasan fogunk kikerülni, még a legszilárdabb bizodalom sem mentheti fel a hadvezetőséget azon kötelezettség alól, hogy a védekezés problémájával is foglalkozzék, hogy a lakosságnak meglepetések ellen is teljes biztonságot nyújtson és hogy ehhez képest a legfőbb védekezési problémát, a Dunavonal főátkelési pontjait elsősorban a monarchia két államának fővárosait biztosítsa. (A miniszterelnöki sajtóiroda.)

Kétezer akna az angol partokban.

Az *Amphion* fölrobbantásáról az angol tengerészeti hivatal a következő további részleteket mondja el kommunikációjában.

Az *Amphion* cirkáló a Themse torko-

latában való akciójánál aknára jutott és felrobbant. A robbanás darabokra tépte a hajó előrészét és az egész legénységet a tengerbe dobta vagy megölte. A kapitányt, tizenhat tisztet és százharmincöt embert sikerült megmenteni. Százharminc ember meghalt. Husz német fogoly, akik az elő-részben voltak bezárva, szintén elpusztult. Az angol admirális a következő figyelmeztetést adta ki: A Königin Luise, mielőtt elsüllyesztették volna, valószínűleg egész sor aknát rakott le. A veszedelmes vidék a suffolki parttól harminc mérföldre van. A Königin Luisi kétezer uszó aknát vitt magával, mikor Németországból elindult, ezeket az aknákat olyan mélyen rakta le, hogy csak nagyobb hadihajók juthatnak rájuk, a sekélyen járó torpedóhajók veszedelem nélkül átmehetnek rajtuk.

Az oroszok csak védelemre szorítkozhatnak.

Az orosz hadsereg 37 hadtestből áll. Ezek közül 5 Szibériában, 3 a Kaukázusban és 2 Középázsiaiban fekszik. Egy európai háború esetén tehát ezek a hadtestek nem jönnek számításba. A többi 27 hadtest a következőképpen van elosztva: 9 hadtest a Németországgal határos vilnai és varsói katonai kerületekben, 7 a monarchia felé eső határ-részekben és 11 a birodalom belsejében. Ellenünk tehát csak 16 orosz hadtest vonulhat, feltéve, hogy ezeket gyorsan mozgósítani tudják. De ép ezzel vannak nagy bajok Oroszországban. A birodalom roppant nagy kiterjedése, a lakosság szétszórtsága, valamint az utak rossz állapota miatt csak nagyon lassan történhetik a mozgósítás. Ha a bevonulásra köteleztet tartalékos állandó tartózkodási helye csak legföljebb 25 kilométernyire fekszik a bevonulás, azaz a jelentkezés helyétől, akkor két napi időt engednek neki a jelentkezésre. Ha ellenben a tartózkodási hely távolabb fekszik, akkor egy teljes hét áll a tartalékos rendelkezésére. A jelentkezés azonban nem mindjárt az illetékes csapattestnél, hanem először a kerületi parancsnokságnál történik és csak innen vonulnak azután a behívottak csapattesteikhez. De előfordul, hogy a jelentkezés helye száz és száz kilométernyire fekszik a vasutól és ennél még távolabb az illetékes csapattesttől.

Igy azután hetek mulnak el, amíg a tartalékos szerencsésen megérkezik rendeltetési helyére. Ennél azonban még egy súlyosabb probléma vár megoldásra: miképpen szállítsák ezt a borzasztó embertömeget a háború színhelyére? Oroszország belsejét csak négy vasúti hálózat köti össze Nyugateurópával és ezek közül csak a Pétervár—Varsói és a Moszkva—Varsói vonalnak van kettős sín-párja. A harmadiknak csak egy sín-párja van és a negyediknek csak felében kettős a sín-párja. Emellett mozdonyokban és kocsikban olyan nagy a hiány, hogy a hálózatoknak egymást kell kisegíteniök. Az állomáshelyek pedig ritkák és nagyobb szállítások lebonyolítására alkalmatlanok. Az is rendkívül hátráltató körülmény, hogy nemcsak magát a katonaságot, hanem a szükséges élelmet is vasuton kell a csapatok után szállítani, mert a Németországgal és Galiciával határos területek nem termelnek elegendő gabonát és így a hiányt a birodalom belsejéből kell pótolni. Így azután megtörténhetik, hogy a birodalom belsejéből való csapatok majdnem csak másfél hónap múltán jelenhetnek meg a hadi színhelyen. Eladdig pedig Oroszország a 16 hadtestre

van utalva, amelyeket aránylag még elég gyorsan tudnak a határra szállítani.

Offenzíváról tehát nem is lehet beszélni. Csak egy lehetőség van számukra: csökönysen megmaradni a defenzíva mellett, ami ebben az esetben az erősségek mögé való visszahúzódást jelenti. Ebből a célból a határtól 100—200 kilométernyire az erődítéseknek egész sorát építették. Ezek között bizonyára a Visztula és a Bug mentén épült orosz lengyelországi erődítések a legfontosabbak. Az első vonalban levő erődítéseknek az a rendeltetésük, hogy a Nyugatról, tehát a német csapatoktól már megszállott Kalis és Sosnovice irányából való betörést megakadályozzák. A többi erősségeknek viszont az a feladatuk, hogy a határ északi részét fedezzék az ellenséggel szemben. Az első védelmi vonal mögött van a bresti erősség, amelynek dél felől az osztrákok betörését kell megakadályoznia. A Njemen partján épült kovnoi és grodnoi erősségeknek pedig a Königsberg irányából előtörő németekkel kell szembeszállniok. Ezekben az erősségekben elhelyezett csapatoknak azonban az a feladatuk is van, hogy megakadályozzák Oroszlengyelország hátbatámadását. A térkép megmutatja nekünk, hogy Oroszlengyelország nyugaton és délen egyaránt bele nyúlik német és osztrák területbe. Az a veszedelem tehát, hogy háború esetén minden oldalról körül foghatják az oroszokat, bizony nem alaptalan.

Oroszországnak ezt a szigorúan katonai szempontból való fölötté kedvezőtlen helyzetét súlyosítja még az orosz flotta teljes tökéletlensége. A papiroson persze több „modern páncélos”-uk van, a valóságban azonban hiába keresünk ilyeneket. A cári kormány töméntelen milliókat pocskolt már a japánoktól Csuzimánál tönkrevolt flotta újjászervezésére. Ennek a pénznek a fele azonban, még mielőtt a hajókat vízre bocsátották volna, eluszott a hivatalnokok kezén. Az orosz flotta a 2000 kilométer hosszú Keleti-tengeri partvidékeket sem tudja megvédeni. Az olyan központokat pedig, mint Riga, Heisingfors és Pétervár, mindössze két erősség védi: Heisingforsot Sveaborg és Pétervárt Kronstadt. Ezzel azonban a helyőrségi csapatok legnagyobb részét lekötik. A pétervári katonai kerület négy hadtestéből legföljebb kettőt küldhetnek a határra.

A cári birodalomnak azonban még egy harmadik ellenféllel is számolnia kell: a „belső ellenség”-gel, a proletársággal és a fölvi-lágosodott parasztsággal. Ettől van szinte a legtöbb rettegni valója.

Mindezeket tekintetbe véve, bizonyos, hogy a cári birodalmat ugyanaz a veszedelem fenyegeti, mint tíz év előtt. Az orosz kormány maga ássa meg a sírját.

Jellicoe az angol flottaparancsnok.

A világháborúnak kétségtől egyike legexponáltabb alakja az angol hajóhad főparancsnoka, Sir John Jellicoe tengernagy, akitől már adtunk valamelyes ismertetést. Jellicoe tudvalevően Madden ellentengernaggyal, az angol flotta vezérkarának főnökével együtt intézi az angol hajóhad harci műveleteit.

Jellicoe admirálist a német haditengerészeti körökben is mint igen kiváló parancsnokot ismerik, aki különösen a flotta-tüzérségi tudományban elsőrangú. Ezt annyira elismerték Németországban, hogy több német rendjellel való kitüntetése után csak a legkö-

Vendéglőben

KÁVÉHÁZBAN

Fűszerkereskedésben

Csemegeüzletben

MINDENÜTT KÉRJEN HATÁROZOTTAN

SZT. ISTVÁN

duplamalátasört.

Csak ez az eredeti, a valódi!!!

ÓVAKODJÉK

az UTÁNZATOKTÓL!!